

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—Καὶ τί μαθαίνεις Φασουλῆ;
 Φ.— Ἐκεῖνα ποῦ μαθαίνεις.
 Π.— Ἡ ἐκλογαὶς εἰμίωσαν...
 Φ.— Πῶς τὸ καταλαβαίνεις;
 Π.— Βλέπω παντοῦ προγράμματα μὲ γράμματα μεγάλα καὶ κάθε νέου βουλευτοῦ ὀρθάνοικη τῆ σάλα. Εἶδες καὶ σὺ τὸ πρόγραμμα τῶν Δώδεκα;
 Φ.— Τὸ εἶδα.
 Π.— Καὶ σὰν τὸ εἶδες, μασκαρᾶ, τί λὲς γιὰ τὴν πατρίδα;
 Φ.— Τί θέλεις πάλι νὰ σοῦ 'πῶ καὶ νὰ σ' ὁμολογήσω; ἐκεῖνον μόνον, Περικλῆ, σκοπεύω νὰ ψηφίσω, ποῦ μ' ἕνα νέο πρόγραμμα ὑπόσχεσιν μᾶς δώσῃ πῶς τῆς Ἑλλάδος τὸν λαὸν αὐτὸς θὰ ξεπατώσῃ, πῶς ἰσοζύγιον κ' αὐτὸς ποτέ του δὲν θὰ φέρῃ, πῶς μόνον εἰς καταστροφὰς καὶ κλύδωνας θὰ χαιρῇ, πῶς οὔτε οἰκονομικά κ' αὐτὸς θὰ διορθώσῃ, πῶς τὸν κυρίαρχον λαὸν ποτέ του δὲν θὰ σώσῃ, πῶς δὲν θὰ σεβασθῆ ποσῶς δικαίωμα κανένα, πῶς Νόμους καὶ Συντάγματα τὰ ἔχει μουντζωμένα, πῶς θὰ φορτώσῃ ὄλους μας μὲ φόρους ἐπὶ φόρων, πῶς θὰ μᾶς κάμῃ μίαν γῆν Σοδόμων καὶ Γομόρων, πῶς δὲν θ' ἀφήσῃ κάλπικο λεπτὸ εἰς τὸ Ταμεῖον, πῶς θὰ μᾶς στείλῃ ὄλους μας εἰς τὸ Φρενοκομεῖον, πῶς θὰ βαρῆ ἀλύπητα εἰς ὄλων τὸ κεφάλι ὡς ποῦ τὰ δαῖα ποδάρια μας σ' ἕνα παπούτσι βάλῃ, πῶς δὲν θ' ἀγωνισθῆ κ' αὐτὸς, καθὼς οἱ ἄλλοι ὄλοι, νὰ πάρωμε, βρὲ Περικλῆ, καμμιά φορὰ τὴν Πόλι, πῶς ὅ,τι εὖρη ἐμπροστὰ θ' ἀρπάξῃ καὶ θὰ κλέψῃ καὶ τέλος μᾶς ὑποσχεθῆ πῶς θὰ μᾶς καταστρέψῃ.
 Π.— Τί λὲς, μωρὲ Αὐστριακῆ;
 Φ.— Ναί, ναί, σὲ βεβαιώνω πῶς εἰς ἐκεῖνον, Περικλῆ, θὰ ρίξω ψῆφο μόνον, διότι ἐβαρέθηκα τοῦ ἔθνους τοὺς σωτήρας, διότι ἐπεθύμησα πολὺ τοὺς ὀλετήρας. Ἡ εὐτυχία ἢ πολλὴ καθόλου δὲν μ' ἀρέσει, πρέπει καὶ ἄλιγη συμφορὰ ἐπάνω μας νὰ πέσῃ. Δὲν θέλω περισσεύματα καὶ καταργήσεις φόρων καὶ βίον πανευδαίμονα εὐπόρων καὶ ἀπόρων καὶ ἄρσεις ἀναγκαστικῆς καὶ πλούτου ἀφθονίαν καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἢ τὴν Μακεδονίαν.
 Π.— Μίλα καλά, βρὲ Φασουλῆ...
 Φ.— Ναί, ναί, δὲν χωρατεύω... τὴν δυστυχίαν πανταχοῦ μὲ τὸ κερί γυρεύω καὶ δὲν τὴν βρῖσκω πουθενά... μακρὰν μου σεῖς σω-
 [τῆρες,
 μακρὰν μου σεῖς οἱ τίμιοι τοῦ ἔθνους χαρακτήρες. Σεῖς εἰσθε μόνη ἀφορμὴ καὶ μοναχὴ αἰτία νὰ πλημμυρῆσῃ κ' ἡ Ἑλλὰς μὲ ἀγαθὰ παντοῖα κ' οὔτε ἔμπορεῖ κανένας πρὶν ἔδω νὰ δυστυχήσῃ μὲ ὄσον νοῦν καὶ δύναμιν γι' αὐτό κ' ἂν προσπαθῆσῃ. Ἡ δὲ πικρὴ σηκώνεται πρῶτ' πρῶτ' εὐδαίμων

- καὶ μὲ πολλὴν παιδρότητα κυττάζει πρὸς τὸν Αἶμον καὶ βλέπει νὰ περνοῦν ἐμπρὸς μετὰ χρυσῶν ὀνειρώων τὰ πλήθη τῶν πατριωτῶν, τὰ πλήθη τῶν σωτήρων, αἱ τῶν προγόνων μας σκιαὶ καὶ ἡ Μεγάλ' Ἰδέα καὶ οἱ Πορφυρογέννητοι καὶ τᾶλλα τὰ σπουδαῖα. Ὡ εὐτυχία δυστυχῆς, καθένας σ' εἰσιχάθη καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐπιθυμεῖ καὶ συμφορᾶς νὰ πάθῃ, διότι ὅταν, Περικλῆ καὶ ἡ εὐδαιμονία εἰς ἕνα τόπον ἔρχεται ἐν τόσῃ ἀφθονίᾳ, ὡς ἐν φορτίον ἐπαχθὲς θαρρῶ πῶς μᾶς βαρύνει καὶ δυστυχία φαίνεται πραγματικῶς κ' ἐκείνη. Καὶ ὅταν φόρους, Περικλῆ, δὲν θέλουν νὰ πληρώνω κ' οὔτ' ἕνα βάρος ἐλαφρὸν ἵστη ῥάχη νὰ σηκώνω, ὅποταν περισσεύματα μοῦ βγάξῃ τὸ Κουβέρνο, ὅταν κανεὶς δὲν μὲ κτυπᾷ, ὅταν ἐγὼ δὲν δέρνω, ὅταν ἐπίστρατον ποτέ δὲν θέλουν νὰ μὲ πάρουν κ' αὐτὴν τὴν ἀναγκαστικὴν κυκλοφορίαν ἄρουν κ' ὅταν ἵστην Πόλι ἔξαφνα βρεθῶ καμμιά ἡμέρα, χωρὶς νὰ βγάλω τὸ σπαθί, χωρὶς νὰ ρίξω σφαῖρα, εἴ τότε πρῶτ' πρῶτ' Περικλῆ, ἐπέρχεται ὁ κόρος καὶ μίαν ὥραν συμφορᾶς γυρεύεις παραφόρως.
 Π.— Καμμιά σφαλῖαρά ἔξαφνικῆ ἵστη μούρη θὰ σ' ἀστράψω.
 Φ.— Διὰ τὴν εὐτυχίαν μας μοῦ ἔρχεται νὰ κλάψω. Τὴν εὐτυχία εἶν' αὐτὴ δὲν εἰμπορῶ νὰ νοιώσω, ὅπου μὲ κάνει, Περικλῆ, νὰ κλαίω κάθε τόσο.
 Π.— Καὶ ποῦ θὰ δώσης, Φασουλῆ, τὸν ψῆφο σου δὲν ξέρεις;
 Φ.— Σ' ἐσένα, ἐὰν πρόκειται τὴν συμφορὰν νὰ φέρῃς.
 Π.— Ἀφήσατε, παρακαλῶ, ἀντὶς τὰς περιφράσεις, γιὰτι κοντεύεις, γαῖδαρε, μὲ τοῦτα νὰ μὲ σκάσης.
 Φ.— Παντοῦ σωτήρες, Περικλῆ, παντοῦ προστάται πρώτης καὶ μὲς ἵστους ἄλλους τοὺς πολλοὺς καὶ ὁ Ταιγγρὸς [ὁ Χιώτης.
 Π.— Ποιὸν θὰ ψηφίσῃς λέγε μου χωρὶς ἀργοπορίαν.
 Φ.— Κ' οἱ ἕνδεκα κ' οἱ δώδεκα κηρύττουν σωτηρίαν. Κ' ὁ Δεληγιάννης, Περικλῆ, καθήμενος εἰς πῶλον διέρχεται τὴν Τρίπολιν καὶ τὸν Μωρέαν ὄλον καὶ προσφωνεῖ μετὰ παλμῶν, ἐξάψεως καὶ γλύκας τοὺς πανευδαίμονας ἀστὸς Κανδρέβι καὶ Ἀλίκας. Καὶ τὸν ἀφέντη μὲ χαραῖς ἢ Ζάκυνθος προσμένει καὶ κάθε ὑποψήφιος ἵστων τόπο του πηγαίνει μὲ σωτηρίας πρόγραμμα καὶ ὑποσχέσεις τόσας, ὅπου συγχύζουν, Περικλῆ, τὰς φρένας καὶ τὰς γλώσσας. Γεννᾶται δὲ καὶ ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει κ' οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται καὶ χαίρ' ἢ κτίσις ὄλη. Ὡ! ἂν ἔμπορῶσα νὰ εὐρῶ κανένα ὀλετήρα μὲ πρόγραμμα καταστροφῆς ἵστην ρυπαρὰν τοῦ χειρᾶ, θὰ τὸν φιλοῦσα τρεῖς φορὰς καὶ ἄλλαις τρεῖς ἀκόμα ἐκεῖ ποῦ τὸν ἐφίλησε τῆς μάννας του τὸ στόμα.
 Π.— Μὰ σὺ τὸ παραξίλωσες καὶ πλέον δὲν ἀντέχω, ἐφ' ᾧ καὶ πέρνω τὸ ραβδί καὶ σοῦ τῆς καταβρέχω.